

здійснили цей злочин. В той же час вивчення кримінальних справ у Київському міському суді вказало на те, що тільки 4,5% осіб, які здійснили умисне вбивство при обтяжуючих обставинах, були засуджені до смертної кари.

Проведене нами соціологічне дослідження показало, що 20,1% респондентів висловились за те, щоб у санкції ст. 93 КК України була лише смертна кара, 10,9% - тільки позбавлення волі, а 69% вважають необхідним залишити у якості альтернативи смертної кари позбавлення волі.

На наш погляд, респонденти, котрі висловлювались за альтернативну санкцію, а їх більшість, найсправедливіше відбивають суть проблеми та її відображення у діючому законодавстві. Залишення тільки смертної кари або тільки позбавлення волі у диспозиції ст.93 КК є передчасним. По-перше, багато громадян нашої країни вважають за доцільне застосовувати смертну кару за вбивства, що характеризуються надто високою суспільною небезпекою. По-друге, на практиці умисне вбивство при обтяжуючих обставинах у багатьох випадках одночасно характеризувалось цілим рядом пом'якшуючих обставин. Наприклад, вбивство двох або більше осіб з ревнощів, здійснене жінкою, яка знаходиться в стані вагітності, або особа, яка скоїла злочин, характеризується факторами, при наявності яких призначення смертної кари, на наш погляд, недопустиме.

Нам здається, що запровадження довічного ув'язнення для злочинців, що вчинили передбачений ст.93 КК злочин, повністю відповідало б ступеню суспільної небезпеки умисного вбивства при обтяжуючих обставинах та наблизило б наше суспільство до повної відміни смертної кари.

28. МЕТА ПОКАРАННЯ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Шульженко Є.Ф. - слухачка

(Українська академія внутрішніх справ)

Науковий керівник: доц. Клименко В.А.

На сьогоднішній день проблема мети покарання досліджена далеко не повністю. Деякі її риси ми спробуємо розкрити в цій роботі.

Покарання, як соціальний інститут, який виконує функцію захисту, має своїми завданнями виправлення засуджених і запобігання злочинів.

Для найефективнішого досягнення мети покарання має нести в собі певні позбавлення і страждання, тому що без останніх немає й самого покарання. І вже внаслідок того, що покарання спричиняє ці страждання, воно неминуче впливає на злочинця та оточуючих, здійснюючи

загальний та спеціальний превентивний вплив, оскільки ні злочинець, ні інша особа не бажають підлягати тому стражданню, яке неминуче тягне за собою покарання.

Покарання, що є карою, може чинити фізичні та моральні страждання засудженим, але вони не є метою покарання в кримінальному праві. Вірніше буде сказати, що це лише його ознака. Отже, можна зробити висновок про те, що кара - це не мета, а сутність (або зміст) покарання. Щодо законодавчо закріплених цілей покарання, то такими є: виправлення та перевиховання засуджених, загальна та спеціальна превенція.

Проблематичним є питання про перевиховання засуджених. По-перше, ці люди обертаються в досить специфічному середовищі, яке має власні закони, погляди, вимоги до поведінки, свою систему цінностей, які не відповідають виробленим ціннісним орієнтирам законопокірних громадян. І природньо, що таке середовище накладає на цих людей певний відбиток. По-друге, психологія стверджує, що дорослу людину перевиховати, тобто виховати заново, неможливо, так як основа, фундамент її світогляду закладається ще в дитинстві.

Те, що мета перевиховання не досягається, можна підтвердити наступним: на протязі 1993 року чисельність спецконтингенту у виправно-трудових установах зросла на 15,3 тис.чоловік і на 1 січня 1994 року досягла 121899 засуджених. Вперше покарання відбувають 46,9% від усіх засуджених, вдруге - 26,5%. таким чином 32,6% засуджених не були виправлені і, тим більше, перевиховані.

29. ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІДЕЇ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА В УКРАЇНІ XVI - ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XVII СТ.

Кантилович А.А. - курсант 2 курсу
(Українська академія внутрішніх справ)

Науковий керівник: к.ф.н., доц. Шульженко Ф.П.

Ідея державності, свободи і незалежності українського народу завжди була провідною в політико-правовій думці взагалі. В період, який ми намагаємося висвітлити в цій праці, до національної війни під проводом Б.Хмельницького Україна входила до складу польсько-литовської федеральної держави - Речі Посполитої і була втягнута в загальноєвропейський соціально-політичний процес. Саме в цей час ідеї державності і справедливості, законності і незалежності виборювали право на існування. На той період найяскравішою у цьому плані, на нашу думку, є творчість С.Оріховського, І.Вишенського та Петра Могили. Основні положення їх творчості мали багато спільних рис: звільнення